

УДК 341.645

DOI <https://doi.org/10.32850/LB2414-4207.2021.19.07>

ЗАОЧНИЙ РОЗГЛЯД СПРАВИ ЯК МЕХАНІЗМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОГО ПРАВОСУДДЯ В ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Тимошенко Ольга Анатоліївна,
orcid.org/0000-0003-0006-1949
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри права, завідувач
юридичного відділу
(ПВНЗ «Європейський університет»,
м. Київ, Україна)

Наукова робота присвячена вивченню цивільно-процесуальних аспектів заочного розгляду цивільної справи, які розкрито крізь призму особливого механізму забезпечення ефективного правосуддя в Україні. В якості мети наукової роботи автор визначив: аналіз особливостей вітчизняної юридичної регламентації та практики проведення заочного розгляду справи як механізму забезпечення ефективного правосуддя в цивільному судочинстві; визначення проблематики заочного цивільного провадження в Україні.

Відзначено, що актуальність теми цього наукового дослідження зумовлена, по-перше, існуючою необхідністю посилення доступності суб'єктів права до ефективного та максимально швидкого (без необґрунтованих затримок) правосуддя в Україні; по-друге, досить значним обсягом скарг на Україну, що надходять до Європейського суду з прав людини щодо порушення права на справедливий суд у розумні строки; по-третє, непоодинокими випадками зловживання учасниками цивільних справ своїми процесуальними правами з метою затягування їх розгляду.

Автором визначено стан наукового дослідження цієї теми на підставі аналізу праць вітчизняних вчених – фахівців у сфері цивільного процесу. Також автором була показана історична ретроспектива становлення інституту заочного цивільного провадження та визначено історико-правові аспекти його правового забезпечення в іноземних юрисдикціях. Автором було надане власне визначення поняття «заочний розгляд цивільної справи» та прокоментовано кожен з умов його здійснення. Не було залишено без уваги й проблематику юридичної регламентації та практичного застосування інституту заочного розгляду справи в цивільному судочинстві в Україні. Шляхом аналізу національної судової практики окреслені основні проблемні моменти функціонування заочного розгляду в цивільному судочинстві, а саме: неконкретизований зміст окремих умов заочного розгляду цивільної справи; неможливість вручення відповідачу тексту заочного рішення; низький рівень правової культури учасників цивільного спору; випадки примусового виконання заочних рішень, які фактично не набрали своєї законної сили та інші. Були запропоновані шляхи вирішення окреслених проблем переважно через внесення змін до цивільного процесуального законодавства України.

Ключові слова: цивільне судочинство, заочний розгляд справи, заочне рішення, правосуддя, право на справедливий суд, цивільна справа.

CORRESPONDENCE CONSIDERATION OF THE CASE AS A MECHANISM TO ENSURE EFFECTIVE JUSTICE IN CIVIL JUDICIARY

Tymoshenko Olha Anatoliivna,
Candidate of Law, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of
Law, Head of the Legal Department
(Private Higher Education Establishment
“European University”, Kyiv, Ukraine)

The scientific work is devoted to the civil procedural institution such as a civil case in absentia, that was researched as a legal gear of effective justice in Ukraine. The goal of the scientific work is the analysis of national law reglamentation and practice of consideration of a case in absentia as the legal gear of effective justice in civil procedure; finding out problems of case in absentia in Ukraine. The actuality of scientific research's topic due to: 1) urgent need of provision of access to effective and maximum fast (without unreasonable delays) justice in Ukraine 2) large amount of EUHR complaints against Ukraine because of violation right to a fair trial within a reasonable time 3) frequent cases of abuse of procedural rights by parties in the civil cases in order to delay their consideration. Paid attention to the level of scientific research of this topic.

Also author showed historical retrospective of institution of a case in absentia and his legal reglamentation in foreign jurisdictions. Author gave own definition of a case in absentio and commented every condition of its consideration. Problems of legal reglamentation and practical use of institution of a case in absentia in civil jurisdiction. Through analysis of national arbitrage practice we described main problems (unspecified content of certain condition of a case in absentia, impossibility to serve to defendant the text of default judgment, low level of legal culture of parties in a civil dispute, enforcement of default judgments, that indeed haven't been legitimized yet.). The selected problematic aspects of the case in absentia, on the one hand, pose a threat of violation of the legitimate interests of the parties to the civil case, and on the other hand – become the basis for a large number of applications for review of decisions already rendered in absentia. Author proposed ways to solve described problems mostly by making changes to the civil procedural legislation. Summing up the results of the study, we can emphasize the prospect of widespread use of the institution of extrajudicial proceedings, which will positively affect the provision of effective justice in civil proceedings, reduce the number of abuses of procedural rights by participants and at the same time increase the right to fair trial reasonable time.

Key words: civil procedure, correspondence consideration of the case, default judgment, justice, right to a fair trial, civil case.

Вступ. Незважаючи на те, що вже не перший рік в Україні триває судова реформа, національні суди донині залишаються завантаженими та не здатними завжди забезпечити відправлення правосуддя на ефективному рівні. Відповідно до статистичних даних, на офіційному веб-порталі судової влади України на кінець I кварталу 2021 року всього залишилось 332 398 нерозглянутих цивільних справ і матеріалів, що становить 58,2% від загальної кількості всіх цивільних справ, які перебували в провадженні місцевих загальних судів [1]. У зв'язку з нагромадженням великої кількості нерозглянутих справ, які перебувають в українських судах роками, виникають підстави для скарг наших громадян в Європейський суд із прав людини (далі – ЄСПЛ) щодо порушення Україною їхнього права на справедливий судовий розгляд цивільної справи в розумний строк, яке гарантовано п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав

людини й основоположних свобод [2]. Водночас причини неефективного й «затягнутого» судового процесу не варто зводити виключно до завантаженості судової системи, відсутності достатньої кількості суддів чи неналежного виконання Україною свого обов'язку забезпечити достатні матеріальні та правові умови відправлення правосуддя. Великою перепорою для забезпечення доступу кожної людини до правосуддя та реалізації конвенційного права на справедливий суд є зловживання процесуальними правами самими учасниками цивільної справи з метою затягування її розгляду. Загострення окреслених вище проблем у національному цивільному судочинстві актуалізує дослідження інституту заочного розгляду справи, який виступає, на нашу думку, так званою «панацеєю» від зловживання процесуальними правами, покликаний прискорити здійснення цивільного провадження та розвантажити тим самим судову систему, дисциплінувати відповідача.

Слід відзначити, що різноманітні цивільно-процесуальні аспекти заочного розгляду справ як інституту цивільного процесуального права стали темою наукових досліджень широкого кола науковців-процесуалістів, зокрема таких, як Д. Д. Луспенник, Я. П. Зейкан, Г. Вербловський, О. Штефан, М. І. Балюк, С. В. Щербак, С. Я. Фурса, А. О. Замченко, В. Л. Ісаченко, О. М. Великорода, В. В. Комаров та інші. Проте слід відзначити, що існуючі недоліки функціонування вказаного інституту в Україні, поширена практика порушення принципу розумності строків розгляду судових справ зумовлюють доцільність ґрунтовного його наукового переосмислення, посилення практичного складника такого дослідження, що становило б основу для подальшого вдосконалення функціонування механізму заочного розгляду справи в цивільному судочинстві.

Враховуючи вищезазначене, актуальність теми цього наукового дослідження зумовлена, по-перше, нагальною потребою посилення правового й організаційного забезпечення суб'єктам права в Україні доступу до ефективного, максимально швидкого (без необґрунтованих затримок) правосуддя; по-друге, невинуватою великою кількістю скарг на Україну до ЄСПЛ щодо порушення права на справедливий суд у розумні строки; по-третє, поширеною практикою зловживання учасниками цивільних справ своїми процесуальними правами з метою затягування їхнього розгляду.

Мета статті. Метою нашої наукової статті є критичний аналіз правового забезпечення в Україні заочного розгляду справи як механізму гарантування ефективного правосуддя в цивільному судочинстві; характеристика практики здійснення заочного розгляду справи; визначення існуючих недоліків заочного цивільного провадження в Україні.

Основна частина. Інститут заочного цивільного провадження не можна вважати новелою Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), незважаючи на те, що в попередньому ЦПК УРСР від 1963 року неявка сторони без поважної причини була підставою лише для накладання на неї штрафу (заочний розгляд цивільної справи не допускався з метою захисту законних інтересів та прав відповідача) [3]. Такий особливий порядок вирішення судом цивільних спорів відзначається тривалістю свого становлення та розвитку. Модель заочного рішення, наближена до свого сучасного формату, була вперше запроваджена Статутом цивільного судочинства Російської Імперії від 1864 р. Маючи на меті усунення причин, що сприяли затягуванню процесу, суд застосовував заочне вирішення справи за відсутності відповідача. Цікаво, що заочне рішення того часу втрачало чинність одразу ж після направлення відповідачем скарги. У цілому підвалини цього інституту були закладені ще в римському праві, де у випадку неявки відповідача справа розглядалася заочно, проте якщо позивач не з'явився на розгляд справи, провадження припинялося

[4, с. 287]. Варто також відзначити і більш глибокі коріння інституту заочного розгляду справи. Так, положеннями «Руської правди» (XI–XII ст.) та «Псковської грамоти» (XIV–XV ст.) хоча ще не закріплювалося формування самостійного інституту заочного судового провадження, проте вже запроваджувались окремі правові елементи, що нагадують особливості сучасного провадження в порядку заочного розгляду справ. Згідно з цими положеннями за відсутності відповідача позивач міг вимагати видати безсудну грамоту, яка була підставою для негайного погашення боргу [5, с. 634].

Ефективність здійснення заочного цивільного провадження підтверджується його правовим забезпеченням і широким застосуванням в іноземних державах. Зокрема, положення ст. 149-165 ЦПК Франції становлять інститут заочного цивільного провадження, яке здійснюється судом на прохання позивача за умови, що відповідач до дня судового засідання не призначив судового повіреного, а вимога позивача розпочати заочне вирішення цивільного спору є справедливою та обґрунтованою [6]. За усталеною практикою іноземних держав заочний розгляд цивільної справи здійснюється в разі неявки в судове засідання саме відповідача, проте існує невелика кількість країн (Німеччина, Ізраїль, Литва та інші), які передбачили в національному законодавстві заочне цивільне провадження в разі відсутності сторони не лише відповідача, але й позивача. В англо-американському цивільному судочинстві визначальне значення має юридична фікція, яка полягає в тому, що, якщо відповідач не з'явиться до суду або буде ухилятися від участі в справі, то він вважається таким, що визнав позов. Така презумпція робить зайвим звичайний судовий розгляд, звільняє позивача від подання необхідних доказів у справі, й позов задовольняється без його перевірки по суті [7].

У законодавстві України відсутнє законодавче визначення терміну «заочне судове провадження» в цілому або терміну «заочний розгляд цивільної справи» зокрема, хоча цей інститут отримав свою юридичну регламентацію на рівні окремої Глави 11 ЦПК України. Ґрунтуючись на положенні ст. 280 ЦПК України, під заочним розглядом справи можна розуміти здійснений за згодою позивача особливий спрощений порядок розгляду та вирішення цивільної справи за відсутності належним чином повідомленого про дату, час і місце судового засідання відповідача, який не подав відзив та причини неявки якого є неповажними або не були ним повідомлені [8].

Необхідно наголосити на тому, що у випадку заочного розгляду справи відсутній не лише сам відповідач фактично, але й відсутня його позиція щодо сутності спору. В цьому контексті необхідно чітко розмежовувати інститут заочного розгляду справи із цивільним провадженням, що здійснюється за заявою сторони спору про розгляд справи без її участі. В іншому випадку в кінці відповідної заяви завжди наявна позиція відповідача щодо позовних вимог (наприклад, «...*Позовні вимоги визнаю в повному обсязі та не заперечую проти їхнього задоволення...*»), тоді як заочний розгляд справи передбачає відсутність такої позиції. Окрім того, якщо інститут заочного розгляду справи застосовується у разі неявки виключно відповідача без поважних причин, то заява про розгляд справи без участі сторони спору може бути надіслана в тому числі позивачем та його представником.

Продовжуючи аналіз умови заочного розгляду справи щодо відсутності відповідача, ми маємо звернути увагу на те, що суд не має підстав для здійснення такої процедури вирішення цивільної справи з декількома відповідачами у випадку фактичної наявності в залі судових засідань хоча б одного з них. Це імперативне правило закріплене на рівні ч. 2 ст. 280 ЦПК України. Крім того, відсутні підстави для заочного розгляду цивільної справи і в тому випадку, якщо на судовому засіданні відсутній сам відповідач, проте наявний його представник із належно оформленими повноваженнями. Тобто якщо присутній законний представник або адвокат відповідача,

неможливо судом винести заочне рішення. На підставі довіреності чи ордеру (адвоката) обов'язок щодо фактичної присутності в залі судового засідання може бути покладений саме на представника, який, у свою чергу, стає «рятівним кругом» для відповідача, якщо останній через власне небажання чи з інших причин не матиме змоги прибути на судові засідання, але водночас не бажає стати «заручником» заочного цивільного провадження. Незважаючи на фідучіарний характер відносин представництва, відповідач «не застрахований» від недобросовісності свого представника, який може забути про судові засідання чи з інших причин не з'явитись на нього, при цьому не повідомивши про це відповідача належним чином. Саме в таких подібних ситуаціях і проявляється одна з проблематичних сторін заочного рішення в цивільному провадженні, яке надалі може бути успішно оскаржене відповідачем. Підтвердженням цього слугує ухвала Комунарського районного суду м. Запоріжжя від 19.08.14 р. за справою № 333/9775/13-ц2, якою скасоване заочне рішення, зазначено: «ОСОБА_3 зазначає, що нею була надана довіреність на представництво її інтересів ОСОБИ_6, який є фахівцем у галузі права. За домовленістю між ними саме він повинен бути присутнім замість неї на судових засіданнях. Про те, що він не з'являвся на судові засідання, вона дізналася лише із заочного рішення за цією цивільною справою» [9].

Щодо «неявки на судові засідання відповідача» з погляду на стадії судового розгляду, суди по-різному визначають цю умову заочного цивільного провадження, але умовно можна виділити два основні підходи. Перша група судів (з якою ми погоджуємось) вважає, що заочне рішення можна ухвалити тільки тоді, коли відповідач не з'являється до суду зі стадії підготовки справи до слухання і до ухвалення судового рішення. Інша група судів переконана, що заочне рішення може бути ухвалене, навіть коли відповідач не з'явився на судові засідання після оголошеної перерви в судовому засіданні, а також його неявки на стадії проведення судових дебатів. На нашу думку, є недоречним застосування інституту заочного розгляду цивільної справи у випадку неявки відповідача після оголошеної перерви чи зупинення цивільного провадження і поновлення його слухання. В цьому випадку заочне рішення не може бути винесене судом принаймні тому, що відповідач вже почав брати участь у судовому процесі на попередніх стадіях цивільного провадження, отже, він отримав реальну можливість висловити свою позицію стосовно позовних вимог, надати свої докази та іншим чином реалізувати свої процесуальні права.

Важливою умовою заочного рішення є належне повідомлення відповідача про час та місце судового засідання, на яке він у подальшому не з'явився. Оскільки поняття «належне повідомлення» є доволі абстрактним і «розмитим», воно потребує своєї конкретизації. Окрім того, статистика перегляду заочних рішень свідчить про достатню кількість випадків ухвалення заочних рішень у справах, де відповідач не був повідомлений належним чином про судові засідання. Наприклад, цивільна справа № 369/9707/19 [10].

Повідомлення відповідача про час і місце судового розгляду повинно проводитися відповідно до вимог статей Глави 7 ЦПК. При цьому в матеріалах справи повинні бути належні докази такого повідомлення. Якщо відповідні докази відсутні, то відповідач не може вважатися повідомленим належним чином, і підстав для заочного розгляду не існує.

Вже неодноразово було наголошено як в науці, так і в судовій практиці про те, що інститут заочного розгляду цивільної справи нерозривно пов'язаний із реалізацією положень Рекомендації R (84) 5 Комітету міністрів державам-членам стосовно принципів цивільного судочинства, націлених на вдосконалення судової системи [11]. Зокрема, в цьому акті так званого «м'якого права» зазначено, що судочинство

необхідно спростити та зробити більш гнучким і оперативним, одночасно зберігаючи гарантії, що надаються учасникам процесу традиційними процесуальними нормами, й високий якісний рівень правосуддя, затребуваний у демократичному суспільстві (преамбула). Безсумнівно, виконати це завдання можливо за умови забезпечення доступу осіб до більш спрощених, швидких й ефективних форм судочинства, які одночасно зведуть до мінімуму можливість учасників провадження зловживати своїми процесуальними правами, тим самим спричиняючи безпідставні затримки в розгляді цивільної справи. Саме заочний розгляд справи й є інструментом спрощення та одночасно вдосконалення цивільного судочинства як в Україні, так і за кордоном.

Висновки. Через низький рівень правової культури та відсутність юридичних знань на практиці можна зустріти чисельні випадки, коли відповідач, за цивільною справою якого було прийнято заочне рішення не на його користь, стверджує, що його право на справедливий суд і доступ до правосуддя було прямо порушено, оскільки судові засідання відбулися без його безпосередньої участі. Це, безумовно, залишає негативний відбиток на авторитеті судової влади України в очах суспільства. Водночас такі обурені громадяни не до кінця усвідомлюють важливість виконання ними своїх процесуальних обов'язків та необхідність розгляду їхньої цивільної справи в розумні строки. Більше того, відповідачі залишають поза увагою право позивача на захист його цивільних прав чи законних інтересів без необґрунтованих зволікань. Тому заочний розгляд справи як цивільно-процесуальний інститут опиняється всередині антагонізму інтересів сторін цивільної справи.

Виникають ситуації, коли учасник цивільної справи, вирішеної за правилами заочного розгляду (як правило, відповідач), вбачає відмінності між заочним і звичайним рішенням там, де їх абсолютно немає. Зокрема, особа може вважати заочне рішення таким, що порушує її процесуальні права, або вважає заочний розгляд справи таким, що не відповідає міжнародним стандартам та порушує процесуальні норми. Звісно, такі висновки є упередженими, необґрунтованими та такими, що не мають свого підтвердження в національному законодавстві. Безсумнівно, різниця між заочним розглядом цивільної справи та звичайним позовним провадженням існує, але стосується вона відмінностей оскарження заочного та звичайного рішення. По-перше, існує можливість у спрощеному порядку переглядати заочне рішення в тому самому суді, що ухвалив таке рішення за заявою відповідача. Це є більш швидким та менш затратним процесом порівняно з оскарженням звичайного рішення в апеляційному порядку, тому можна зробити висновок, що заочний розгляд справи, з одного боку, захищає законний інтерес позивача на розгляд та задоволення його вимог у розумні строки, а з іншого боку, забезпечує для відповідача оптимальні умови для оскарження заочного рішення. Так, згідно зі статтею 284 ЦПК України, воно може бути переглянуте судом, що його ухвалив, за письмовою заявою відповідача. Однак у зазначеній статті не вказано, що робити суду, якщо такий строк пропущено за будь-яких причин. Вважаємо, що таку законодавчу прогалину можливо подолати шляхом доповнення коментованої статті положенням, яке дало би змогу поновити такий строк, якщо причини пропуску такого строку будуть визначені судом як поважні. На цьому гарантії захисту законних інтересів і прав відповідача не закінчуються, оскільки ч. 4 ст. 287 ЦПК України передбачає, що в разі залишення заяви про перегляд заочного рішення без задоволення, заочне рішення може бути оскаржене в загальному порядку, встановленому цим Кодексом. У цьому випадку строк на апеляційне оскарження рішення починає відраховуватися з дати постановлення ухвали про залишення заяви щодо перегляду заочного рішення без задоволення. На нашу думку, цивільні процесуальні норми, що регламентують заочний розгляд справи, мають стимулюючий характер,

оскільки їхньою метою є заохочення відповідача до виконання його процесуального обов'язку – з'явитись на судове засідання або принаймні повідомити суд про наявність поважних причин його неявки чи здійснити відзив. Таке заохочення забезпечуються тим, що відповідач усвідомлює більшу вірогідність своєї «поразки» в цивільній справі, яка розглядається заочно, а не в формі звичайного позовного провадження, в якому відсутня правова позиція відповідача. Для того, щоб не понести негативних наслідків в результаті задоволення позовних вимог, відповідач(і) має(ють) стимул фактично (або через свого представника) бути присутнім(и) під час розгляду справи, активно залучатись до судового процесу, надаючи свої докази, аргументи, доводи тощо. Достатньо проблематичним залишається питання набрання заочним рішенням законної сили та його виконання, яке не має єдиної практики через «білі плями» в ЦПК України. Може йти мова про порушення права позивача на судовий захист, оскільки законодавством не визначено, як діяти суду, якщо копію заочного рішення неможливо вручити відповідачу з тих чи інших причин.

Окрім того, окремі невирішені проблеми заочного розгляду цивільної справи призводять до порушення законних інтересів та прав не лише позивача, але й відповідача. Прикладом цього є визнання заочного рішення таким, що набрало законної сили, через десять днів із дня його проголошення. Такі заочні рішення звертаються до примусового виконання фактично до набуття ними законної сили, що впливає на суттєве порушення прав та законних інтересів відповідача, адже в такому випадку питання зупинення або закриття виконавчого провадження судом, який видав виконавчий лист, не врегульоване належним чином ЦПК України. Також загострюється проблема хибної практики зупинення стягнення за виконавчим документом, що за своєю сутністю є заходом забезпечення позову, аналогією закону, відповідно до якої до заяви про перегляд заочного рішення застосовуються загальні норми ЦПК України. Отже, підбиваючи підсумки проведеного дослідження, можемо наголосити на перспективі широкого застосування інституту заочного розгляду справи, що позитивно вплине на забезпечення ефективного правосуддя в цивільному судочинстві, знизить кількість зловживань процесуальними правами з боку учасників провадження та одночасно підвищить стан реалізованості права кожного на справедливе судові вирішення цивільної справи в розумні строки.

Список використаних джерел:

1. Матеріали звітної документації за I квартал 2021 року апеляційних адміністративних, господарських судів, апеляційних судів, місцевих господарських судів, місцевих загальних судів, окружних адміністративних судів. URL : https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/I_kvartal_21.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р., ратифікована Законом України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції» від 17.07.1997 р. № 475/97-ВР. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.
3. Цивільний процесуальний кодекс Української РСР від 18.07.63 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1540-06#Text>
4. Ярошенко І. С. Актуальні питання римського цивільного процесу. *Правове регулювання економіки*. 2012. № 11-12. С. 278-290. URL : <https://core.ac.uk/download/pdf/14715306.pdf>
5. Ясинок М.М., Курило М.П., Кіріяк О.В., Кармаза О.О., Запара С.І. Теоретичні проблеми цивільного процесуального права : Підручник; За заг. ред. д.ю.н. професора М.М. Ясинка. Київ : Алерта, 2016. 890 с.

6. Code de procedure civile. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGITEXT000006070716/>.
7. Михеєнко М.М. та ін. Порівняльне судове право: підручник. Київ : Либідь, 1993. 452 с.
8. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 р., редакція від 01.04.2016 р. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.
9. Єдиний державний реєстр судових рішень. Ухвала Комунарського районного суду м. Запоріжжя від 19.08.14 р. по справі № 333/9775/13-ц2. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/41589580>.
10. Єдиний державний реєстр судових рішень. Ухвала Києво-Святошинського районного суду Київської області від 30.05.2019 р. по справі № 369/1797/19 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/41567382>
11. Рекомендації R (84) 5 Комітету міністрів державам-членам стосовно принципів цивільного судочинства, що направлені на удосконалення судової системи від 28.02.1984р. *Сборник международно-правовых документов. «Права человека»*. Минск : Белфранс, 1999. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_126#Text.